

In res zastavi vojak svojo sabljo. Pijeta ga potem še prav dolgo v noč.

Drugi dan so pa imeli ravno nekega hudodelnika ob glavo djati. Cesar da povelje, da ga mora ta in ta vojak usmrtiti in sicer z lastno sabljo. Vojak pride in prosi, da on ne more nikogar v mirnem času usmrtiti, ker se mu preveč smili.

Sodnik pa mu veli, da ga ravno on mora usmrtiti in nihče drugi. Vojak prosi in prosi ter se na vso moč brani. Ker pa le vidi, da ne pomaga niti prošnja, niti mošnja, da le mora izvršiti svoj posel, pogleda proti nebu in reče: »O da bi postala moja sablja zdaj lesena!« Potegne tedaj sabljo in glej! bila je res lesena!

Vsi ostrme in pravijo: »Kaj zlodeja, ali zna morda res coprati?« Ta je pa ptiček ta.« Nato ga pa cesar k sebi pokliče in pravi: »Ali me še kaj poznaš od sinoči?«

Vojak ga debelo pogleda in spozna ga. Silno, silno se prestraši, pade pred cesarja na kolena in ga prosi odpuščanja.

Cesar pa reče: »Ker se ti je tako izvrstno posrečilo vse občinstvo prevarati, naj ti bo odpuščeno; vendar si pa ti preveč prebrisan za vojaka, odslej ne boš več vojak. Tukaj imaš en stotak in pojdi domov.« Tudi hudodelnika je cesar zaradi tega pomilostil.

Ljudje pa se smejaše razidejo in reko: »Ta pa zna več, kakor hruške peči.«

Medved in lisica

Nek lovec gre na lov v velik in zaraščen gozd in zapazi lisico ter jo hoče ustreliti. Lisica pa, zvita kakor je, lovcu uide in se skrije blizu nekega medvedovega brloga.

Kmalu pa prirenči medved iz brloga in gre hrane iskat. Zapazi lisico in jo vpraša, kaj da tako verno opazuje.

Lisica pa mu odgovori: »Onega človeka ondile v zeleni kamižoli opazujem, ki tako pridno tobak puši in kratek čas dela. Morda bi tudi ti rad kadil, ker si precej velik korenjak. Kar tjekaj k njemu pojdi in gotovo ti bode dal tobaka.«

Medved uboga in gre. Lovec ga zapazi, nabaše puško in čaka. Ko medved bliže pride, lovec napne petelina in ustreli. Medved pa precej zadet kar odleti.

Prišedšega nazaj ga vpraša lisica: »No, ali ti je dal tobaka in ali si ga kaj dobro pušil?« Medved pa odgovori: »Še malo naj bi bil srknil pa bi bil crknil,« in je odšel godrnjaje v brlog.

Zakaj dežuje, kadar mladeniči v vojsko gredo

Ko sta Jezus in sveti Peter še po zemlji hodila, se prigodi, da srečata celo tropo mladeničev, ki so šli v vojake.

Bili so vinjeni in so na vse grlo razgrajali. Zapazivši ta dva potnika, jamejo se norčevati iz njiju in eden izmed njih se še celo predrzne z blatom sv. Petra onesnažiti.

Sv. Peter pa prosi Jezusa, da naj kaznuje nesramneža. Jezus pa reče: »Le potrpi, da boš imel večje plačilo v nebesih.«

A mladeniči ne nehajo Jezusa in sv. Petra zasmehovati in nekdo zopet vrže blato v sv. Petra. Sv. Peter zopet milo prosi Jezusa, da naj kaznuje hudobneže.

Jezus pa reče: »Ali ne vidiš, da so pijani, in pijanca se ogni, kolikor najdalje moreš. Ker pa že le hočeš, naj bo. Odslej bode vedno deževalo, kadar bodo mladeniči v vojake šli. To naj bo njim za kazen. Sv. Peter je bil zadovoljen.

Zato pa še dandanes skoro vsekdar dežuje, kadar gredo jeseni mladeniči v vojake. Vojaki pa še dandanes kolnejo sv. Petra zaradi te kazni, posebno po Dolenjskem.

(Za objavo priredila Marija Stanonik)